

Gustaaf keek naar de zee en vroeg zich af waar precies het gebeurd was. Zijn drang naar precisie liet hem ook nu niet los. Het liefst had hij gezien dat, óp het water, de plek met wit krijt was afgetekend, zoals bij een koelbloedige afrekening in een verlaten steeg. Maar aan het water van de Noordzee was helemaal niets te zien.

Vlak bij strandpaal 93, hadden de jongens van de Wassenaarse Reddingsbrigade gezegd.

Daar zat hij nu, in zijn krijtstreep maatkostuum, kijkend naar de golven die langzaam kwamen aanrollen om precies voor zijn blote voeten tot stilstand te komen. Hij had zijn broekspijpen opgerold, zijn glimmend gepoetste schoenen stonden naast hem in het zand. Dit was het spel dat hij vroeger speelde, zo dicht mogelijk bij de vloedlijn gaan zitten, maar dan zo dat de golven zijn voeten net niet zouden raken.

Het zand was nog warm. Het was maandag 23 september, een dag die geschiedenis in zou gaan als een van de warmste herfstdagen sinds het begin van de metingen. Een enkeling genoot nog van de mooie dag, maar de meeste badgasten waren al vertrokken. Of misschien waren ze helemaal niet komen opdagen, volgens de kalender was de zomer immers voorbij.

Hij stond op en sloeg het fijne zand van zijn pak. De zon stond op het punt om onder te gaan, maar door de zeevlam, de mist die plotseling boven zee opkomt, werd het een uitgebleekte zonsondergang, totaal ongeschikt voor ansichtkaarten. Het gekwetter van de strandvogels stierf weg. De dikke mist werkte als een soort demper en veranderde de onbegrensde ruimte in een geluiddichte kamer.

Hij droogde zijn tranen met de bovenkant van zijn handen en wierp nog een blik op de zee, die nu zo glad was als een idyllisch bergmeer. Gisteren was hier, tijdens de zonsondergang van zondag 22 september, zijn zusje verdronken.